

הלו^בות שְׁבָת סִימָן רָגֶג

(בב) אֶפְלֹו לְסִמְעוּרָו (סב) אֶפְלֹו לְכִינָה אַתָּה, אֶבְלָל אֵם לְאַנְתַּפְשֵׁל כָּל אֶרְפָּו אֶסְוָר אֶפְלֹו לְאַזְהָה בִּיהָ (מיינטן פ'). (סג) וְלַשׁ אֶפְלֹו לְסִמְעוּרָו (סד) כְּשֶׁפְּטוּלָו מִן הַפִּיקָּה (טו) מְבֻעָד יָם וְלֹא הַקְּזִירָו עַד שְׁחַשְׁבָּה, אֶבְלָל אֵם לְקַחַו אֲוֹמָרִים דָּכְלָה וְהָאַנוּ אֶסְפָּר רַק (סה) עַל-בְּבִי קָרְקָעָמְפָר (ויז' פ' כּוֹרָה וּבְלִיכָּה), (סו) וְכֵן נֹונְגִּים לְהַקְּלָל בְּפָנוּרִים שְׁלֹנָה בְּמַשְׁחַשְׁבָּה, אֶפְלֹו הַבִּיחָוָה, (סז) וְתַּזְבִּיב לְהַחְמִיר. (סח) מִיהָה, אֵם (עו) נַצְנָן, לְכָלִי שְׁשִׁישׁ לְהַם דִּין פִּירָה, וּסְוּמְכִין עַצְמָם עַל דִּבְרֵי הַמְּלָקָן; (סז) וְתַּזְבִּיב לְהַחְמִיר. עַל-לְטָא אֶסְוָר (כט). וַיֵּשׁ אֲוֹמָרִים דָּאָם הַוְצִיא מַאֲכָל מִן סְפָנוּר בְּשַׁבָּת, (סט) אֶסְוָר לְסִגְיָה בְּכָרִים (ו) וּבְכַסְתּוֹת (הַגָּהָה פ'). (ע) יָשׁ אֲוֹמָרִים, דָּכְלָל שָׂהוֹא סְמוֹךְ לְחַשְׁבָּה (עו) א' סְמוֹךְ לְבָרְכָה, שְׁהָיָה קָבְלָת שְׁבָת לְרִיךְן (הַגָּהָה מְרַכְּבָה). (עב) אֵם הָאוּ סְמוֹךְ בְּלַבְךְ שָׂאָם נַצְנָן קְרֹונָה אֵי אֶפְשָׁר לְסִמְרִיקָה מְבֻעָד יָם, דִּינוּן קְמוּ (ויכ) בְּשַׁבָּת

באר חיטב

אפללו לבי' האסור להעדרה. אפללו בטענו דין רדי' לכירה אסורה להעדרו ככל גוני, עכ"ל: (ט) ובבהתות. וכך מלבוקני לא פטור, דהיינו כתהלה דעתך, ר"מ. ואם הוא שפטתוז לשליטה מפרק, רלא מקורי הפקעה ממש ופ"א, ט"ז: (י) בשפטו, ואם איןקה מבשפטת כל-לענכה אסורה להעדרו פטור מוקדם לחשבה, אבל מי לו מנוי שרוי סטונן להשנה פטש ס"א. אכן לאל קעננוה מהפנעה ולענונה ע"ג ספרור שאיני בדרכו קענות פטוקה

רורה

סתמיות פִי הַפְּנִיר וְקִיה רָתָח, טוֹב שֶׁלָא לְסֶפֶם, וּכְבֵל בְּשִׁיעִיר-קְדֻשָׁן סְדוּ. וְזַעַן, דָּכְלָה זוּ הַוָּא בָּאַין גְּחִילִים זָעוֹרָה בְּפִטְרוֹר, אֲכַל אַם יְשַׁ שָׁם גְּחִילִים בְּזָעוֹרָה, פְּשִׁיטָה בְּמִשְׁנָה דָּכְאַין גְּרוּר וְקַטּוֹן אֲפָלוּ בְּכָל גָּנוֹן אֲסָרוּ לְסִמְנֵי. וְלֹפִי מָה שְׁכַתְבָּה בְּסֶכֶר יְשֻׁוּבָה-עַקְבָּה, (סִנְ) דָּלַעַנְן חִנָּה סָגִיר-צִוְּיָה. וְלֹפִי מָה שְׁכַתְבָּה בְּסֶכֶר יְשֻׁוּבָה-עַקְבָּה, (סִטְ) אֲסָרוּ לְכָל אַם גְּרוּר גְּחִילִים מִבְּעָדוֹ יְסִיכְרָה רָכָב הַגְּחִילִים לְעַד אַחֲרָיו, יְשִׁיבָה בְּכָל גָּנוֹן אֲסָרוּ לְכָל אַם גְּרוּר גְּחִילִים מִבְּעָדוֹ יְסִיכְרָה רָכָב הַגְּחִילִים לְעַד אַחֲרָיו. (סִטְ) אֲסָרוּ לְהַחִילָה וּכְרָ. דָּהָה מִקְרָא שְׁמִינִי רָכָב הַגְּחִילִים (בְּמִה שְׁנָה מִבְּחִילָה מִבְּחִילָה בְּפִטְרוֹר עַנְנָן אַחֲרָה), (סִכְ) פִּיחָלָת הַגְּטָמָה (בְּמִה שְׁנָה מִבְּחִילָה בְּפִטְרוֹר עַנְנָן אַחֲרָה), (סִגְ) וּכְדָלַעַל בְּשִׁיעִיר-קְדֻשָׁן סְכוּם, וְאַין טוֹמָנָן בְּשִׁבְתָּה אֲפָלוּ בְּרָכָב שָׁאַיָּוּ מוֹסִיף הַכְּלָל, וְלֹכֶן (סִדְ) אֲפָלוּ קִיה צְדִין הַפְּאָכָל חַם וּרוּחָם אֲסָרוּ. וְאַם אַיְנוּ שְׁמִינִי מִטְבָּה בְּתוֹךְם, (סִכְ) שְׁהָוָא פְּתָחָה מִלְמָעָלה, (סִשְׁרָיָה⁸¹), דָּהָה לֹא מִקְרָא שְׁמִינִי הַפְּלָמָה, בָּמוּר שְׁכַתְבָּה בְּלָקָם אֶבְשָׁר⁸²: (עַ) יְשִׁ אָוּמָרִים דָּלְלָשָׂהוּא סְמִיךְ יְכּוּרָה. קָדִי לְקַבְּנָן דָּבָר מִבְּעָדוֹ יְסִיכְרָה אֲנִי לְסִאָרִיךְ גַּזְתָּ. רְחָבָה חַוּסָפָת וּמְאָשָׁוּשָׁוּשׁ וּסְיעָתָם הַוְּכִיחּוּ דְּבָרָבָר-שִׁבְתָּה בְּמִתְנָדָר לְדִין, אֲסִיר לְהַקְּרִיר עַלְיוֹ אַלְאָא אַמְּדָקָן הַוָּא גְּרוּר וְקַטּוֹן. וְהַקְּשָׁר עַל זה: אַם-בָּן דְּאָסִירִים לְהַחְזִיר אֲפָלוּ בְּעָרְבָ-שִׁבְתָּה, אֲם יְסִילָק הַקְּוֹרָה מִן הַפִּינָה בְּעָרְבָ-שִׁבְתָּה בְּבִשְׁפָמָה לֹא וְגַנְנָה יְכֹל לְהַקְּרִיר, וְאַיְוָה שְׁעָרָה זָמָן נְתַנוּ חַקִּים עַל קִיה? וּמְפַקֵּד, אֲדָם הַוָּא סְמִיךְ לְחִשְׁבָּה בְּלָקָר עַד שָׁאָם קִיה קָר לֹא לְקִיהַיָּה יְכֹל לְהַקְּרִיר הָאָוֹרְנוֹ (לְקָרְבָּן⁸³), אֲסִיר אֲדִי לְהַקְּרִיר לְלָא בְּרִיעָה, דָּאָם יְזִקְנָה שְׁאַיָּוּזָה אֲסָרוּ לְסִפְנִיר נְחוּזִי בְּשִׁבְתָּה, וְכָל אַתָּא גְּנָה הַיָּא יְזִקְנָה שְׁאַיָּוּזָה אֲסָרוּ שְׁפָא (וְחַפְּהָה⁸⁴). וְלֹא זָהָא דְּעַת רְשִׁי וְסִיעָתוֹ, דְּכִבְרָא לְהֹזְלָא גְּנוּר עַל קִיהַיָּה כִּי אֲם מִשְׁחָשָׁבָה וְלֹא מִבְּעָדוֹ יְסִים: (עַ) אוֹ סְמִיךְ יְזִקְנָה שְׁאַיָּוּזָה בְּנָמָם הַיָּה נְנוּגִים לְוֹמֶר בְּרִכְבָּה הַקְּדָם. וְקָא מִשְׁמָעָן לְלָא בְּרִכְבָּה. דְּכִיּוֹן דְּצַלְיָהִי בְּרִכְבָּה הַיא קְבָּלָת שִׁבְתָּה, הַדָּר כְּשִׁבְתָּה גְּמָדָר, וּבְעֵינָן שְׁאַוּתָה הַשְׁעָרוֹ וְיִהְיָה קָעֵם בְּרִכְבָּה דָּקָא. וְעַזְנָן בְּמַגְנִיר-אַבְּדָה שְׁחָולֵק עַל זה וּסְבָנָא לְהֹזְלָא גְּנוּר נְכָר הַשְׁעָרוֹ נְקָעֵם מִשְׁבָּה וְלֹא קָעֵם בְּרִכְבָּה: (עַ) אֲם הַוָּא סְמִיךְ בְּלָקָר וּכְרָ. הַגְּנָה, אֲפָלוּ הַזָּהָא קָעֵם שְׁקִיעָה כְּסֶפֶה אַיָּה וְזָקָן, דִּינוֹ פָּמָן בְּשִׁבְתָּה, וְהַשְׁעָר בְּלַעֲנָן דְּבִיצָנָן עַל-גְּבַעַת וּקְטוּמָה כְּמוֹ בְּשִׁבְתָּה, אֲכַל לְעַזְנָן דְּעַתָּה לְהַקְּרִיר וּשְׁלָא בְּיִתְחַנֵּן עַל-גְּבַעַת קְרָעָה לֹא קְעִינָן בְּנָה תְּוֹרַשׁ וְהַרְאָשׁ בְּשָׁם הַרְאָשׁ. וְסִיְלָגְנָרִי (סִ) שְׁרִי לְהַקְּרִיר סְמִיךְ לְחִשְׁבָּה מִקְשָׁה אֲפָלוּ לְאַיְתָה בְּרוּחָה

שער הצעיר

בכוננה מזיה, יוכל שולח בקファー שם בחרזא: (ט) פגון א-ברענום קב' שם קראטב': (ט) תוקף-השח: (ט) גאנ-א-ברענום קב' שם קראטב': (ט) אקלל פון יהודס פאלטלים פלאה הא-ברענום בו, ל-זילען ערמא אסורה בכל גוונין: (טט) קאנו שאנד סוליד בוז: (טט) כמו שכתב הרטמן באנ"א שם: (טט) מה שאנין אין לעזין טהרה בזינון שא-זאך כל הרגלים לחון, עין שם, וקאנל בקרישט פשיטן: (טט) דרכער-מלזה זונגען-א-ברענום: (טט) הינו מיה ראייא שטס קפעריה להבטה אסורה, והוא בירושלמי סוף ערך בטה טומגן, וקאנ-שא-זאך בטה קראטב': מקורו מפה, ולפלא מה שפה באלה ובה שיש מקובל בוה, ובלא ווועלטני פטיש הנזה: (טט) עלה-שפת ושי"א: (טט) צ"ר ושי"א: (טט) פאגאנ-א-ברענום וווענד-דער-בון:

תרגומים: 1 חמשין.

פרק ה' נגלה

בפרק ג' מדריכות טבו
פושאר הווסקיים

הכירה, ען סימן שיח סייד ר' יוסי': (טו) מבקע". זו בטלת הטקקה קראושהו קומייסי לכתחילה בשכחה. משא"כ בוטל בשכח: (טו) נאשען. לנו לאכזרי רשותנו בו אח"ב בשלול קדרון, וען כי שיח. כתוב כת"ז: בקבוק דמפר להתייר אכן סקר אפלנו לסתם כי הטענו בבר או מהר החורשה, DSTMIות פרך לא מזכיר הטענה. וכך זה באין גבלים בפערה בטפורו, אבל ייש שם צומלים מוצריית, זה פטנט מטענה ובאיו צורף ורקותם

מלשנה

אפל' בשבטה מטר להחדרה על-גביה בראשקהורה רוממת, וליה כבר דודוקא לשוהא מבחן כל-צרכו, אבל אם לא נתקבש כל-צרכו שיק אחריו עוד בשולב²⁵). ועין כמה שונכבר לזמן בסימן שיש סער דבמגעה קדומה שם: (סב) אפל' ליכירה אהרת. ואפל' (ה) אם הקלה מרובה מראשו²⁶), מכל מקום לא הו רק בכל חורה ושורי. אבל אם היהת בתחלת השמיינה ברבר שאיינו מוסיף הכל ובשבטה בא להושבה לכתרת, או להפוך מכירה לנטינה, אסורה דוגו פקילה תרנשה²⁷), ואין טומין בשתולכה אפל' בבר שאינו מוסיף קבל, וכורקען בסימן (**סג**) גיש אומרים רכל זה וכו'. פרוש, כאדיעין דוקא עודה בקדון גיש געטו לחשיר, אבל פרוך וקטום (**ט**) לגלי עלה באען: (סד) בנטולו מון הביעה מבعد יומ ובי'. דכין שלא היה הנטילה בשפה נראה בזנתו פקילה חדשה, ואני בנוטן לנטילה ומבל. משום כי מארכין על-כל גנים עוזעה בקדו ובקהיא גונא, כי חיבי רלענוי בקרוא שאינו אלא שגנה: (**סה**) ער-גבי קרען. ואפל' (ט) לא נטה דעתו לחשיר, והטעם, שחררי הפל ידעך דCKER עמדת הקורה בפירה ותבשלה בבר: (**סז**) ובן נועחים לדקל בתנורים וכו'. הינו, (**טט**) שטחים זתוחים לתוך פקנוור בשפת מה שנוטר לנו אם אחר שלקחו מן הנטאלין²⁸ לאוכליה, כני שלא יצטפן: (סז) וטוב להזכיר. כי הרבה פזקסים חולקין על קניין, ועוד, כי קביה-ויסף סוכר שעם קריין לא התיר אלא על-גבוי כירח ולא קתוכו, וגם קפגן-אברעם קשעניר-גאנן לה מצדד בסביבת-ויסף, עין שם, וכי ערך אפרהט נטור שפוקים שאין מוקום נרא שיש זכות על הנטה, כי בבר נטפער בפזקסים לאסדר חנעה אל-א-אמ-בון יש שם שהקורה היה נעה²⁹ (ט) רוממת מן החם, וזה אין קוצו בליך. עליון אין לפוקק בנה³⁰), ועין רקפה בבעיר-קען סת. ואפרהט מאתמי בלבוש קרברינו: (**סח**) מיהו, אם נאטנן. הינו אם נאטנן לגמרי, וכן שבתבנו למעלה. והטעם: דשיך אחריך עד בשיל חדש. וען לקפן במגנ-אברעם סער-קען לו שפתוב, ואפל' בבר יבש שאין בו מרק דלא שונן בו בשיל גטם בן אטור, דכין שטבר נאטנן בטלה השהייה הראשונה והוינ כונתן עפה מעדש בתוך הפוזר, זהה אסור בצל גוינו³¹; וכל זה בשתמייזה שעה בפזקס שעל-צדי חמם (ק) וויה סיד טולדח בו. בתרבו קא-הו זים. דמלוום שטבר לחשיר מטר אפל' לסתם פי הטער בער אסר קהנורה. דקימתה בער לא מאני שטמא: מיהו, אם עלי-ידי

Tél (France) : 01.80.91.62.91
Tél (Israël) : +972.77.466.03.32
contact@torah-box.com

הַלְבָות שְׁבַת סִמְן רֶגֶן

ביורוים ומוספים

לאסור להנבר קדרה אף ממקומות שהיד סולחת בו, אל נגד האש (הערת שבות יצחק שם).

הגרשי אוירברק (שותית מנוחת שלמה ח'ב סי' לד אשר יב) בתב, שאן להעיבר קדרה ממקום מקום למקומות הנמצאים נגד האש, אלא אם כן מקומה חם בשיעור שיכל לבוא לידי דסולחת בו, טמן הוא מאר למקומות האש. עוד דן הגרשי אוירברק (שם, ובשיש' פ"א הע' קיא), שכן שכחישיר את הקדרה עבר שבת מן האש היה רעה להחוורה על גבי האש, והנחה במקומות השומר את החום גם אם היה זה מקום שלא יכול לבוא לידי דסולחת אינה נשכחת בהסתה הדעת, אלא בעודה בידי ועתה להחדרה. יש להתר לחייבה אל נגד האש. ואברחות שבת ח'א פ"ב הע' קיח בתב, שהגרשי אוירברק כתוב זאת רק כדי ללמד וכות על הנוגנים כך, אך לכתוללה לא היקל בה). ולענין קדרה המונחת על הביסוי שנמצאת על גבי האש, רוחצה להטיר את הוכיסי שבת כה שתיה הקדרה מונחת על גבי האש עצמה, ועת הגורי קרליין (חוט שני ח'ב פ"ז סי' ז) שמוטר לעשות כן, לאחר שעלען איסור הנחה בתחילת שבת נחשבת קדרה המונחת על גבי הביסוי במונחת על גבי האש, ואם כן אין זה הנחוב בשינוי במונחת הקדרה איןנו נחשב בוגרף וקטום [כמובא להלן (ס'ק פא) בשם החוזיא]. אמן, יש להזכיר שלא להגביה את הקדרה בשעה שטיר את הוכיסי, שאם לא כן יאסר להחוורה על האש, שהרי אין האש גורפה וקטומה. ואב לא היה התבשיל מובלש בין המשמות, הסתפק הגרשי אוירברק (שולץ שלמה סי' ה אות ז) אם נחשב הפח כמקצת, מאחר שבין המשמות היה אסור להזכיר מונחת בישול התבשיל).

[משנ"ב ס'ק סח]

ואפלו לא קיה דעתו להקזיר⁽⁷⁶⁾.

(76) משמע מדברי, שם על אופן זה כתוב הרמ"א שהמנוג להקל. והחוזיא בתב (אויח' סי' לו סי' ח) שלשון המשניים איןנו מכון, קרען לא היה דעתו להחוורה, בוה לא נהנו להקל, וכן הזכיר הרמ"א (כאן, ולהלן סי' א) רק שדונה הקדרה על גבי קרען, ולא הזכיר שאין דעתו להחוורה.

[משנ"ב ס'ק סח]

מצד הבהיריזוקה⁽⁷⁷⁾ וכו', על-כן אין לפיקפק בז'א⁽⁷⁸⁾.

(77) והחוזיא כתוב (אויח' סי' לו סי' ח) שלשון המשניים איןנו מכון, שהרי הנוגא לא הינה כלל מקום לדבריו חרובי מושה שבת שלדעת הרין כשותל בשבת מותר להחויר את חלקה.

(78) החוזיא כתוב (שם), שמאחר שבגם (שבת לח, ב) מבואר שאן מהזירים גם בשבת, אין לטמוך להקל עד שידע בודאי שהחדר צינן, רשאף השמן של קרקעית הכליל [שמתחמס מהר יותר מאשר הבשן] לא יבוא לידי דסולחת. והוספ, שאם היד דסולחת בתחת התotor, וכל שכן אם יש בתגורור גחלים בבורות ואפילו עוממות, אסור להחויר את הקדרה אף למקומות שאין היד סולחת בו, בגין סמרק לפיו. ובטעם הבהיר להחדר להחדרה בוגרף הדין מותר להחויר את הקדרה מוקם הנמצא בnder האחර בnder האש, וכן דעת הגריין קרליין (שם פ"ב הע' קליט).

[משנ"ב ס'ק סח]

אסור בכל גווני⁽⁷⁹⁾ וכו',aggi בsharp שגקלים לעזר אקרוד⁽⁸⁰⁾.

(79) אמן, ביב"ל להלן (ס'יה דיה ובלבד) הוכיח שלא בדברי המגנ"א, ובן היכים החוזיא (אויח' סי' לו סי' ז).

(80) והחוזיא כתוב (שם סי' ח), שאין להחויר את הקדרה לתוך התטור המשן במילואים עמו 4

[משנ"ב ס'ק סא]
אכל אם לא נתקבש כל-צרכו שיק אchanio עוד בsharp(81)
 73) וגם כישש ספק אם התבשל כל-זכרו, כתוב ביב"ל לכאן (ס' סי' שיח ס"ד דיה סי' ז) שאסור להחויר.
 וכן עצמות עף שמתרכבות ביבישול מזובה ונעשה ראיות לאכילה, כתוב הגרשי אוירברק (שותית מנוחת שלמה ח'א סי' ז) שיש להקפיד שהוינו מבשלות כל צרך, וראויות לאכילה. והוסף (וריה בטיטו הרכבים), שתוכן שם אויהם אנשים רוגלים לעלות עצמות אלו אפילו לאחר שגעשו רספת, אסור להם להחויר עצמות אלו לקדירה, באוכן שיש באויהם עיר אנשים רוכים שאוכלים אותן ונוהגים מעתם. אמן, כישש טפק אם התבשלו עצמות אלו בדואי, רשיים אויהם אנשים שאינם רוגלים לאלך להקל דבר, וכן כתוב בשורת מנוחת יצחק (ח'ח סי' כה). מאידך, בשותית אגרות משה (אויח' ח'ד סי' ש) כתוב שמשיק היד אין לחוש בעצמות אלו מושם בירושלים, אלא שבמקרים שרוגלים ללוען, כגון בארץ ישראל, אין להקל בדבר לאויהם שרוגלים בפרק. וכעין זה העת הגריין קרליין (חוט שני ח'ב פ"ז סי' ב), שלאותם הנוגנים לאוכלים יש אישור בכישולו ואסור להחויר, מה שאין כן לחוב בני אדם שאינם נהגים לאוכלן, שלגביהם אין בזה אישור בישול, ומזהרין להחויר.

[משנ"ב ס'ק סב]
ואפלו אם הקלה מרביה מרasha⁽⁸²⁾ וכו', קיה פעללה ח'קשה⁽⁸³⁾.
 74) וגם היהת הקדרה מונחת על גבי האש שואה חמה בשיעור שהיד סולחת בו, כתוב החוזיא (אויח' סי' לו סי' ז) שגם אם התבשל עדרין חם בשיעור שחד סולחת כי, נחשב הדבר כהנחה בתחילת, ואסור.

(75) ולוחת הקדרה המכובה לכירה ולתנה על גבי האש, כתוב החוזיא (שם) שמרור, מושום שככל אופני שהייה נחשבת כאחורה. ובמספר שנה הלכות (ס'א) בתב, שcola זו של החוזיא היא לשיטתו (שם ס'ק ט) שסמכה בתחילת שבת אסורה, בשם שאסור ליתן על גבי הקדרה בתחילת, וראה משנ"ב לעיל (ס'ק ט) שהביא שיש המקילים בסמכה בתחילת שבת, וראה מה שבתנו שם).

אמנם, אם היו שתי קדרות מונחות זו על גבי זו, ונפל את שתיהן,

ורוחצה להחויר את הקדרה העלונה על גבי קדרה ריקנית שעל האש.

כתוב החוזיא שם (ס'ק יא) שנחכח הדבר כהנחה בתחילת ואסור.

להעיבר את הקדרה הנמצאת על הפח של גבי האש, מנקום שאנו

בnder האש לנוקם שנגונד האש [בשאן בדרכו מושם בישול], דעת הנרש' ואונר (מכותב, ארחות שבת ח'א עמי תקענ) שאם מקצת מן

הקדירה כבר מונחת בnder האש, פשות שמוטר להעיבר אף את חלקה

האחר בnder האש, וכן דעת הגריין קרליין (שם פ"ב הע' קליט).
 ואם הקדרה של הפח אינה מונחת בnder האש אפילו במקצתה, כתוב בשותית אגרות משה (אויח' ח'ד סי' סא) שגם שמדובר שלדי' נמצאת הקדרה חם בשיעור שחד סולחת כי, נחשבת הקדרה נמצאת על גבי האש, וכך להעיבר כהנחה בnder האש. וכן צידד הכריש ואונר (ארחות שבת שם), שמעיר הדין מותר להחויר את הקדרה מוקם חם שבת הקדרה להחדרה בשהות אסורה שחד סולחת כי, למקום הנמצא בnder האש. מאידך, מה שכתב בשותית אגרות משה ממקום אחר (שם ח'ד סי' עד בישול אוט יב), משמע שהחויר להעיבר קדרה אף מנקום שאין הדין סולחת כי למקום הנמצא בnder האש, שבות יצחק שהזהה היא על הפח של גבי האש. וכן דעת הגריין אלשיב (שבת יצחק שהזהה והזהה פ"ז אורות ג), אלא שהוסף שמוטר לעשות ק רק אם מנקום הראשון אפשר

על כל פנים ללחום בתשל ששיעור שתהיה הועלת מחומו. אמן, לען ליתן קדרה בתחילת לנקום שחד סולחת כי, כתוב בשותית אגרות משה (שם ח'א סי' צד) שגם מנקום זה אי אפשר להחדר את התבשל בשיעור חום שחד סולחת כי, מותר ליתנה שם. ומבראו שנקום זה אינו מכל הクリה, ואם כן לבואר ראיי היה

הַלְכָות שֶׁבֶת סִימָן רָגָג

ב'יאורים ומרספאים

[משנויות ס'ק פא]
על-פי היכריה⁹² דקיים לה בירה כדרומה וקטרומה⁹³ וכן, סקונה שההבסיל בחוכמה⁹⁴ וכן, בין הקדרה ובין האש⁹⁵ וכן, באינה עז או דר להענרא⁹⁶ וכן, ספר אפסיו למן לתבילה בשפטו⁹⁷, ועוד בטהבתני רבו עסיך איברא איבר שפּוֹת⁹⁸

(92) אבנעם, בבייה ליל' לבקון (סיד רנה ס"א דיה מותה) כתוב, שאם הגיה מערב שבת כל עם תבשיל על גבי קדרה המונחת על האש, והשב וזרבר כ'שהיה'. על גבי בירה שאינה ארוכה וסתומה (הע' השומר הולכות סי' תח ס"ג).

(93) והוחז"א כתוב (אויה כי' לו ס'יך ע') בטעם ההיוון של קוריה ורקבנות, שהוא משומש על ידי זה כמחשבת החזרת הקדריה כسمינבה, ועניפה ממנה, ומה שכתיב הכהנות מרדכי (שהוא מקור הרין) לשון נחרך.

(94) אכן, להניח את הקידרה עם התבשיל בתוך הקידרה הרקנית, כתוב החזו"א (במקבת, הובא בשורת שבט הלוי חי"א ס"ז צ"א) שאסור, כיון שהובו שלוי הקידרה הרקנית אליו אלא בכיסוי המונח על גבי הבירה, שהתברא בבה"ל לעיל (ס"א ד"ה לתקן) שאין נחשב כגנופה וקעימה, מה ש אין כן כשמשפיק אורה הקידרה הרקנית, שיש בו שנינו הנכבר, ואז אף ממעט הוא את החות בשער ניכר והוספק, שמעטם זה אין פה של מתכת ובלען מרועל להיחס כחותפק, כיון שזרמה הוא לכיסוי הבירה (ואף גרען מכאן). אמנם, אם יש לפה מסגרת סביבו, ומגעין כבשלהלו כלפי מעלה, הובא בסבב החזו"א (ארחות רכינו חי"א עמי קב) שושBOR הדריך בקידרה יזנות, וכן בר לחיות אם בקידרה על גבו.

שפטוטן חומר ב-*בָּקָר* ו-*זְבַדִּיקָה*, ומשם עלה בראויו אונדוקטורי על אבן מגדיר, בשווי אגרות משה (אויח' ח'א סי' צג) כתוב שהנוגה להנחיה בחמתכת על גבי האש ולהחשיבו בקטרמה, ואכן זה דומה לביסוי הכירה שאנו נחשב לפינה, שכן שרגילות זויא לשל על נגב, אין בו היכר כלל, מה שאין כן בכיסיו פח מותכת, שכון שאין גווילות להניחו, יש הייכר בדרכו. וכן כתוב בשווי שבט הלווי (שם), והוסיף, שבכירה שכזמנינו פשוט יותר שיש להקל, לאחר שבסיסו האש המוגלה בכידורים אלו איתך אלא חומרא, שהרי אי אפשר להחות באש עצמה [וממי הצריך שם

לעשות היכר בכפרותיהם, וראה מה שכתבנו לעיל (*ט'יק י"ד*).
 ובכיסוי ניר אלומנום דק, כתוב הגORTHז אוניברסיטט (מאור השבת ח'יב
 מבכתב לב אוות ב) שאינו מועל לעשות את הכירה בגופה וקונומה,
 אלא אם כן כפלו כמה פעמים, וזאת נשך מן האש. וכן כתו
 אוביוסט, שהזרק היה לבשל על גביו גם בימות החול, כגון כשבשלים
 דברים שאין וצים שייחרכו על ידי ולבני החום, עת הנרטז אוניברסיטט
 ששת יצחק שהיה והזורה פה אותן (ה) שאין הוא נחשב בקונימה,
 שמאחר שבוגר להשתמש בו ביום החול, אין היכר בדבר.

ולהנור פח מתחנה קטע שנאיינו מכוסה אלא להבה אחת, דעת הנרי
קרליץ (חוט שני ח'ב פכיז' שעוויז' סי'יך לה) שלכטורה נחשב הדבר
בקעימה אף לדעת החזירא, משומ שرك כשמכסה על ידי הפח שנוי
ונוזל, ומפזר בוך את החום בשיטה זו, און זה נחשב כشيخו הנברא,
שהרי כך הוריך לעשוות בעשורי לחומם שטח גדרל, מה שאלין בן באופן

זה שאית מועל לפירור החומר, ואין דרך בשטח בבר. (95) ולעין הגדלת האש לאחר העמורת הפח ('בעלך') עליה. דעת הנגרשי' איערכך (שש"ב פ"א הע' נד וכפה ובח'ג שם) שיתכן שטוב להחמיר שלא לעשות כן, שאמן לא תחשב בקטומה, אלא ככיסוי כירה בלבד, שהרי גילה דעתו שלול לחותה. אלא שקהשה לפ' זה, מודעת לא החבר בפסקים שאין להגדיל את האש לאחר הנחת הקדריה על המניבת, לפי הטעורים שטעם ההירר במשמעות הוא משומש

שנחשב הדבר כקטינה וככמעטה רבי המשג'ב⁵.
 ועדת הagi'iysh אלישיב (שבות יצחק שחיה וחורה פ' ב') שאל
 שקיימה כלშם, בגין פ' זמור מעט אחר על הגחים, מתבטלת על ידי
 הנדרת האש, משום שבקיימה זו נילה אדרם דעתו שאינו רצה להחרות
 בגחלים, וכשהגדיר את האש ביטל גלווי דעתה זו, מitem בקומה גדולה,
המשג'ב במילאים עמוד 5

[משנה ב ס' ק' ע] פל-אַרְכָּה⁽⁸⁵⁾ וכיו', וילש מלחמיין גם בזוה⁽⁸⁶⁾).
 פל-אַרְכָּה נתקבש כל-אַרְכָּה⁽⁸⁵⁾ שאף שה התבשל התבשיל בשיעור מאכל בן דרוסאי
 (85) משמע מדבריו, שאף שה התבשל התבשיל בשיעור מאכל בן דרוסאי
 מותר להזכיר את הקורירה. ובטעמ הדבר כתוב הגorrisי איתערקן (שווית
 מנחת שלמה חיב סי' לד אות טו). שכין שנוגנים להחמיר כדיות
 הסוברים שכל עד לא התבשל התבשיל כדי ערוף יש בו מושם בישול,
 וגוזרים בויה מאן, אין לגמור שמא חווירנו בשבת.

86) אולם להזכיר קדרה שוש בהبشر זה, כתב המג'א (ס"ק כו) שלכל הרעות מותר, ובמו שכתב השרוע לעיל (ס"א).

[שנה"צ ס"ק ע]

ת渼של שחתבSEL במאכל בן DRoSAI ומעטק ויפה לה.
 ת渼SEL שחתבSEL במאכל בן DRoSAI ומעטק ויפה לה.
 ת渼SEL שחתבSEL במאכל בן DRoSAI ומעטק ויפה לה.

[משוב ס"ק עז]

88) מטענו בדבריו שמדובר במקרה לסתור לתחילת לבירה ורואה מה שכתב בביבה ל' דיה אבלן, וכן כתוב בביבה ל' לעיל (ס"א דיה מתר) בשם הבית מאיר. ורואה להלן (ס"ק פא) שעל ידי הימר דבר המפתקת התיר ליתן אפיקו לכתהילה. ורואה מה שכחובנו שם. אמנם, מלשון הביבlia ל' לקמן (ס"ה דיה למקר) ממשמע שאסור לעשות כן, וכדעת הרין (שבת מ, ב) שהזורה רשעה עכיז לעיל ס"ק בא (הגירושיב והלונברג).

ביהל אבל

וכמה שהוא חנוך לציג⁽⁸⁹⁾).

השאלה ש-
הדרשת מותר להזכיר בשמייה, ולא דנו בהזacha אחרים אלא לפי דעת
הרבנן, לפי דעת הרמ"א לעיל (ס"א), כתוב המשניב (ס"ק טו) שלכל

לטראט

לשלגנה⁹⁰). אבל חוץ מה אסורה, דמתלben על-גבי קהות⁹¹).

90) וכלי פירקסט, שעשו מימון זכוכית, דעת האגדין קרליין (חוט שני ח"ב פכוי ס"ק ה) שדרכו בכל חרס ישן, ביוון שכבר נוצר כל צרכו בעת

91) ומה שלא הזכיר שכן לעשות כן בקדוחה של מותכת, כמו שארם לפקון (ס"ר רענ' ס'ק ב') לבטוח קערה של מותכת על גבי נר משומש שכשנהמוהת מתהממת יש בזיה משום איסור 'מכביר', ביאר הגוינו'ש אלישיב' (שבות יצחק שהיה וחורה פ"ד אות ח) שחזקא בכפיפות קערה על נר יש לחוש שנما תחאים המותכת, בין שהשלחה גודלה וסוכוכה לדופן הקערה. מה שכן כן בקדוחה ודקנית המונחת על גבי הביריה, שלווי הקדרה וחוקם קצת מן הגחלים, ולפיכך אין לחוש שמא תחאים בבר.

וין כתוב בשורית אגדתית משה (אויח' ח"א סי' צ) שמזרח לתהnia בשבות פה העשוי מהתכת [בלען] על גביו האש באופן שלא תילם על ידיך, וכן כתבו הגורש^ז אויערבך (شورית מנחת שלמה ח"א סי' יא הע' 2).

והזרעישׁ ואזנור (שווית שבת הלוי ח' סי' צא'). והחויזא כתב (ארוח סי' לו סיק יא וס' נ' ס'ק ט), שאסור ליתן מתקבַת על גבו האש אפיקלו אם לא תחדרם על ידי קר אלא רק תחחטם בשיעור שחייב סוללה בו, ש愧 שאיינו חיך [מושום מושל] עד שתיעשה המחתה גחלת, איסור מודרבנן יש אף קודם לכן, ויתכן שאיסורו מן התורה כדין חיצי שעיר. והולטי, שהשוויע שהתיר להניא קדרה על פי הביבה, הינו דוקא בקדירה של חרס. אכן כשייש בתוכה תבשיל, כתוב (שם סי' קנו), השמותו לטפי שגן, מכחטב) שאין האש שולטה בקדירה ושרמת להחכבה, ולכן מותר להזחיה על פיה הביבה.

הַלְבּוֹת שֶׁבֶת סִימָן רָנָג

בָּאֵר הַגּוֹלָה

כג

(ענ) עצמו. ומש מקולין בזנה. ונטגנאג לאקל. אך (עד) טוב לסייעו במקום שאיזן צרכ' קל-כח. ורока (עד) על-גבוי כיריה מפש. *אבל לסמוך. אפלג סמוך לאש (עד) במקום שעיד סולרת בו שרי, אפלג (עו) פמג' (יע) לחשבה (הגב'ר הנמנין). (עד) ובתפער אין (כ) חילוק בין למחריר עליי או לסמך אצללו, ודראק במקום שעיד סולרת בו, אבל איז פנד סולרת שם שרי אפלג בשבח, כמו שיתפאר לאפנון סיון שיח: ג' **זה המשבטים בפרק וראאה שהתקדימה פבשילו** ויבא פן יקדים יותר. זכול להסיר ולזגיית קורחה (עט) ישנה (כל) (פ) ***ריאקנית** (פא) **על-פי הביבה**, ואזו ישים הקדמה שמתבשל בתוכה על-גבוי קדרה ריקנית. ***ריאקניד** (פב) שלא ישים קורחו על-גבוי גרבוך, (פג) ושתהיה וומתת וכבר נחצאר שנוגאים לנויל אף אם נעה על-גבוי גרבוך: ד' **יש למחות ביד** (פד) **הנוגאים להפטמין מבעוד יום** קרקום של פים טמן ונוגדים אופס **לטונן קדרה**

באר היטב

סינכ ספדר אבזון סטטמיה. אקל קבר שבב ש"ע רמנוריים שלנו: (ט) לפקחה. פכיה: (כט) רבקה. דברקנית חרשה לכ"ע אסוד, דמלבנה, מ"א: אפלג נצפן למני, האיל"כ אפלג בשפת שר. וען סיפון שיח: (כ) חילוק.

באור הלכה

בתוכה⁹⁴), וככליל' דתנונה על-זבי בראותה וקטופה מטה. (ט) ולפי זה הוא בדין גם בטנורים שלנו כשהאש בתוכה, גם-כן שרי לנו למעלה על-גביה מזעקה שעל הפטור, בגין שמצעקה מפסיק בין הקדשה ובין האש⁹⁵, והוא בדין כשותן לתוך קאקליז'ץ' ש'בפהר; אבן בטהור'יל' אלא דצרכן למסיק שם על הפעוצה באינה צ' או ד' (ט). ולשים סדרה עלייה, וכן משמע בסוף טפין ברך⁹⁶. עין במנגד אבנעם בסוף טפין ברך⁹⁷. עין במנגד אבנעם בסוף טפין רנט דזרני שהיה וסתנה שטעקם גסבן כמורי'ל, וממשע שם רעל-ז'ידי' חבר דבר מהPsi מפר אפלן למון לתחלה בשתקה⁹⁸, וכך בהדיishi רבי איקiba אמר ש⁹⁹: (ט) וכל זה בשהבישיל עדין חם שלא נשתם. דאי לאו כי אסור מושם בשול אס יוכל להתחום שיקחה כדי סיידת בו: (כט) שלא ישים וכו'. וככליל' בדיני חזקה¹⁰⁰: (פט) ו'שתה'ה רולמת. עין לעיל במשנה ברורה שעדר-חטן נד. דנהו לך'ל אס לא נצטן לגמ'י: ד (פד) הפטונים לחתמן. רוזה לומר, שפכינן מבוגר יומם מים חמין פן צטרח לערות אינן לנו'ה הבטיש, ודעת החשלמן-ערוך למחוץ בנה, דפעמים, אחד חד סוללה בו ונהני אין כי' סוללה זו¹⁰¹, ובשעתה אחד לחברו מהבשילים זה עס זה. עין (ט) באחרונים שבחבה, הדיפ מה ש'באר לkapen בטין שיש סעיף טו בטנ'ה, דאנן נועגן מהפטוקים דאמ' לא נצטן לגמרי, אפל'ו ברך לה אין בו מושם בשול עוד, אבל'ן אפל'ו אם אחד אין כי' סוללה בו ויתחפם עלי'יז' המערבות, גמ'ן שרוי¹⁰², וכן הוא מעשים הכל יוס שונגן לחוץ קעשרה קענין ומפניין אלין מקל' רשות רשב' שלبشر, ואמ'ין בין (ט) שחקנויות בכל' שגי וקצורי' והוא מקל' ראשו'

שער האנרכיה

(ק) ראי' ש. סדר: (ט) קמ"ג וסייעו: (טט) פג' א' ברכות: (טט) א' כל קמ"ש-בכלין מלית מורה בערך-ישפט רך ש"ה, בטיר א' בלא קורפה אם הוא קב"ל כל גבור ומצטמא וריבח לו. לדעת שמי' ה"ל בסוף סעיף א': ולדעת ראשות שם, על-כל-פניהם במצחיק ורע לו שרי' (פמ"ג): (טל) לפקון בסיכון תקב. עין שם: (טט) מוטסף-ישפט. ימה שמקתני דזקן במקום בתקב, משות כ"ט-אוצרן נזקן רש'ם, ובפקט בזקן שפט קומכונה. עין בקר-רמידים: (טג) הגדנ'יא: (טט) מג' א' ברכות: (טט) שאיינו חייב ברורה, ולא יסרא לחות באש שליטה להתחם המתו: (טט) מג' א' ברכות: (טט) מג' דאי: שחתונות היא דבר יבש ובעל כלב לא רק בטהיל אחר בשלה נפלנו בטענו לונגר, נפל מוקט עלי-פריך יש בו מנק גומן [פמ"ג]:

תרומות: 1. מPAIR בפנסיה ברורה סורס פידבקטן פג. 2. מPAIR תוצר חפוס שהו מצליז או בעקב-דנדנויות בתיק-קספה.

מילואים

הלבות שבת סימן רגנ

המשך מעמוד קודם

השבת, לאחר מכן יוכל אף להקניתה. וכן דעת הגראי' קרלייך (חוט שמי ח"ב פ"ץ ס"ק ג), הוויטף, שככל אף להעמידה על אש קטנה, ולאחר מכן להגדילו, ומיד להקטין אותה שוב.

(4) וכטעם זה כתוב בשעה"צ לעל (ס"ק ל'). אמן, ממשניב לעיל (ס"ק ל') כתוב בעצם איסטור חזורה, שהוא מפנוי שנאה במכשול בשבת. ו/orאה מה שכתב להלן (ס"ק קג) בעצם האיסטור שהוזא מושם שם בא בוא לחותה, אלא שם מודבר קודם שהסבירו את התנוור, ובאופן זה לכואורה לא שיין העטם שנאה במכשול.

[משניב ס"ק ע]
לא היה יכול להרמייתו באאותו זען⁽⁸³⁾ וכן, שמא יתפרק⁽⁸⁴⁾, ואם מעמיד את הקדרה על גבי אש קטנה שאין בכחה להרמייה עד השקייה, דעת החזואי (הגראי' קניבסקי במקתב המבא באוצרות השבת עמי תחטו) שמאחר שאלו היה מעמידה על גבי אש גוזלה יתפל היה להרמייה, מותר לעשות כן. מאידך דעת הגרשי' אוירבר (ששיב פ"א הע' קפה) שאסור לעשות כן לדעתה וזה, אלא יש להעמיד את הקדרה על גבי אש גוזלה שיש בכחה להרמייה את התבשיל לפני

הלבות שבת סימן רגנ

המשך כג

נאמו דיני חזורה אלא כשנintel את הקדרה כדי לאכול את מה שבתוכה, מושם שבאותן והנוגה השהייה הראשונה, מה שאין כן בנעל קדרה מכירה שהכללה מועט כדי להעבירה לבירור שתבלה מרובה, שמותר להעבירה אפלו אם הניחה על גבי קרקע, מושם שאין זו תחילת שחודה.

[משניב ס"ק פ]
אין קיד סולטה בז' (100) וכו', ויתחייב על ידי תכערות, גס-זון שרי⁽¹⁰¹⁾. (100) וגם הרוק אחר מהם לבלי שני, כתוב בביבה"ל לקמן (ס"י שיח ס"ד דיה אם) שapeutic אם היה טולחת בו, יש בו מושם בישול בלבד לעדעת הרשות.

(101) וכן לרעות לזרורה המונחת על גבי הכירה, כתוב הב"י (בשם הרשבאי) שמותר, ובאייר החזואי (אריך ס"י לו ס"ק י) דוחינו בכירה גורפה וקטומה, שאם לא כן אסור לרעות לזרוך הקדרה שעליה מושם איסטור חזורה. הוויטף, שוג במריה נזרפה וקטומה אין לעשות כן אלא אם כן היז חמים מוגדים על גבי בירה או טמכים לה במקום שהוד סולרת בו, מה שאין כן אם היז מוגדים במקום שאין היז סולרת בו גם אם חמים הם בשיעור שודך סולרת בהם מכח הבישול, שאניהם מחשבים כמתהרים על גבי כירה, ואם כן כמשמעותה אוטם לתוך הקדרה יש בו מושם שחודה בתחליה.

ומים דעת הנראה אל לישוב (שבתות י'זחק שחודה חזורה פ"ז אות ג), שאם הייתה הקדרה מונחת על הכירה, יש להזהר שלא לרעות את המים בשביבה חזקה האגרמת לעירוב התבשיל, מושם שלדעת הכלמו שהובא בביי (סוף ס"י שיח) יש בכך מושם מגיס. והסיק, שלבתיחה אם אפשר יש להזהר את הקדרה מן הכירה, ולערות לזרוכה בעזהה בידור, או שרוין אותה על הפח שלא בוגר האש, שבאupon זה יש להחשיבה כמו שאינה עומדת על האש לגבי חומרת הכלמו. אך להשbet בעמדת על האש לגבי איסטור חזורה [וראה מה שבתנו לעיל (ס"ק סב)].

[מיהיל דיה קנית]

מגבה את חם קאש שפפיך⁽¹⁰²⁾.

(102) ולענן הנחת כיסא על להבנת כיריים של גז בשבת, וכן לענן הנחת קדרה עליה, ראה מה שבתנו לקמן (ס"י רע' ס"ק ג).

[מיהיל דיה ושיה]

לא גחצ'ב כלל פעומד עלי' גבוי צינקה⁽¹⁰³⁾ וכו', רק לסתום את דם ספינה⁽¹⁰⁴⁾. (103) בביירוד הדבר הוויטף החזואי (אריך ס"י לו ס"ק ט ד"ה הקשה), שכן שהקידרה התהונגה מלאה, בולעת היא את חם הכירה, וכן הקדרה העלונה מתחממת מן הכירה אלא מוחמה של הקדרה התהונגה.

כגון בפיוור אפר רב על הגמלים, אך להקפיד על כך, מושם שענינה של קטימה זו הוא בעצם מציאות הקטימה, וכן אחר גדרת האש קיומ החיבר, שהרי אין נותנים קדרה על הגמלים באופן זה, וכך קדמתה על ידי ימי עייביה או על ידי הנחת כח קטימה גוזלה היא, ולפיכך אין להחמיר בה שלא להגדיל את האש לאחר מכן, ומ"מ כתוב, שככל והו בא מקום החזק, אבל לבתיחילה יש להזהר שלא להגוזל את האש לאחר נתינה דפח עליה, ואם עשה כן, יבביה את הפח וניחנו שוב. אמן, אם הגודל אוטם אחר את להבה, כתוב הגרשי' אוירבר (מאור השבת ח"ב ס"י י סוף ס"ק ב) שאיתן ציריך להסידר את הפח ולהנחו מחדש. תלוקטין את האש לאחר שהעביד את המעובה פאו את היבלקר⁽¹⁰⁵⁾, דעת הגרשי' אוירבר (ששיב ח"ג פ"א הע' קפה) שיתכן שמחבלת בקר קיטמתו, בין שמתעסק באש לאחר שקטם. אמן, לבתיחילה מיותרת, דעתו (שם) שודאי שמותר, וכן בזה מושם ביטול הקטימה. (96) ובגעט חדרב כתוב החבית מאיר (באן), שכטסי חאש לא עשית היבר, חומה לכטסי כירה, שאינוי נחשב בגירפה וקטימה [כמנוא בביבה"ל לעיל ס"א דיה לתקן]. ובבואר דעת המג'יא שהתריר להנחת את הקדרה על גבי המזובחה עצמה, כתוב החזואי (אריך ס"י לו ס"ק ב) שהנחת קדרה על גבי חנור שאין נחשבת כסוכה, שב ס"ק ב), שהנחת רק לשימוש החום, נחשבת בנתינת הקדרה נגד המודורה או על גבי מיחם על האש או כסמיכה, ואינה ודמה לכטסי הכירה שהחום עבר דרכו, ורק לבשל עלי. אמן, החזואי כתוב (שב ס"ק ב), שהנחת על גבי התנור אינה נחשבת כסוכה, בין שדריך החום לבקוע לעמלה, ורק בשסונך את הקדרה מן הצד נחשב חדרב כסמיכה.

(97) שם כתוב, שמותר ליתן דבר קר שאין בו רטב [שאנן בו מושם בישול] על גבי העץ או על גביו הופך שהנחת להיבר, אף על פי שהחותרת התבשיל שהצטנע נחשבת בנתינה לבתיחילה, מבואר במג'יא להלן (ס"ק ל). בין כתוב בכללא דמיותא (סוף ס"י פט) שאם נתקן לבינה או דבר אחר על התנור להפקק ואחר כך נתקן עליה הקדרה מותרת.

(98) שם הקשה, שמאחר שמעט הדותר להנחת על גבי המזובחה של התנור הוא מושם שלג ידי והוא נחשב התנור בגין וקטום, היאין מותר להנחת עליו לבתיחילה. היר הנחת לבתיחילה לא הותירה אף בגין וקטום. [וראה מה שבתנו לעיל בשם החזואי, שלדעת המג'יא נתינה על גבי מעדבכה של התנור נחשבת כסוכה, ובמשניב לעיל (ס"ק טו) כרבב שיש שהתריר טמיינה אף לבתיחילה].

[משניב ס"ק פב]

וכך לעיל בז'ני צוונה⁽⁹⁹⁾.

(99) מכך שנאמרו כאן תנאי חזורה, אף על פי שלא נעל את התבשיל מן הכריה כדי לאוכלו, הוכיח הגרשי' קרלייך (חוט שני ד"ב פ"ץ ס"ק ד עמי קכו) שלא בדבריו האור שמה (פ"ג מהל' שבת בהרמלה), שכטב שלא

